

Александра Мариловић
ЦРВЕНЕ ЦИПЕЛЕ НА КИШИ

Александра Мариловић
ЦРВЕНЕ ЦИПЕЛЕ НА КИШИ

Издавач: Имприматур д.о.о.

За издавача: Борис Максимовић

Лектор: Соња Леро Максимовић

Дизајн корица и илустрације: Дамир Омић

Графичка припрема: Соња Леро Максимовић

Штампа: Бина д.о.о.

За штампарију: Младен Спасојевић

Тираж: 200

Година: 2018.

ISBN 978-99976-724-4-5

Александра
Мариловић

ЦРВЕНЕ
ЦИПЕЛЕ НА
КИШИ

сандуче за писма

бодежни кревет

молебан за немирне духом – умјетнике

Починка немам,
о, драги, у бодежном кревету
жудње своје.
Главобоља ми тешка
Твоју ријеч тражи.
И сада знам:
Ако се окренем само,
срешћу Твоје груди.
Дах је Твој, осјећам,
тако близу,
а, ипак, нигдје Те нема.

Успавај ме у Твојој
Вјечитој правди
О, Господе, мио!

када будеш спавао

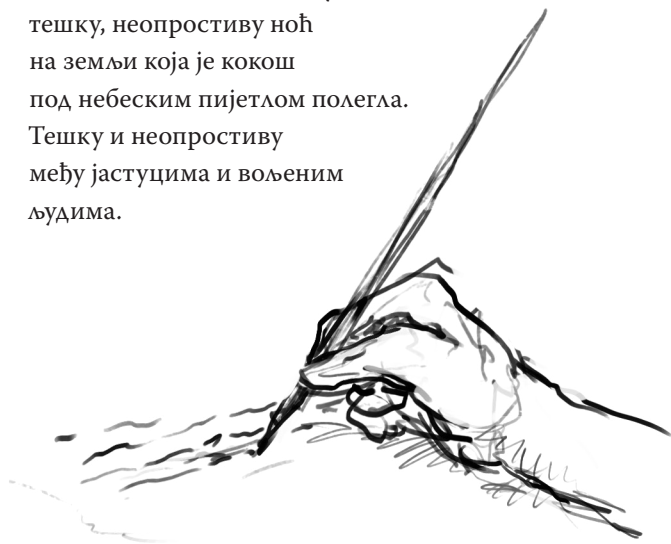
Ти док спиш ја пишем,
јер
оно си чему се нисам надала.
А одувијек стајао си у мени
баш такав, натрпан камењем
тек тако излетио си на пут
ко пијан из крчме.
Пијан
од ваздуха и помало луд.

И мене су цијели вијек
куповали и продавали.
Пожудно под кишом
жалила се шапатам земља.

А многе смо касно испратили
ко балоне пуштали
дуго од себе у ноћ.
Други су, опет, тражећи нас
заборавили мрвицама назад доћи.

Ти док спиш ја ћу да пишем,
јер
оно си чему се нисам надала,
а једини којег сам имала.

Живот.
Или можда чиста кап росе
што почива на листу
мислећи да само сања ову
тешку, неопростиву ноћ
на земљи која је кокош
под небеским пијетлом полегла.
Тешку и неопростиву
међу јастуцима и вољеним
људима.

почињем да градим кућу

Од толико ствари
изабрала сам страх.
Ја која сада треба да кажем
ваљда нешто и лијепо.
А, знаш, у једном тренутку
само се деси да све постане
тако неважно.
И блиједо.
Ни го камен на камену.
Већ, опет, само ја и
камен темељац
у мени.
Поново се гради, слажу се руке!
А видјела сам како је
страшно тужно када руке
немају машту.
Неки људи су ми
говорили.
Неозарени ту негдје.
Ту,
баш ту...

сандуче за писма

Њено сандуче за писма
настаниле су птице.
Она је старомодна јунакиња и
музика је прати из
једног мјеста у друго.
А посвуд ти шашави облаци!

Чим ведром захвати воду,
цијело-цјелцато двориште
умије дан.

Она пјевуши и удара такт:
Којим ли бојама сликаш,
кишу, кишу, кишу...

У тихом, опљачканом селу
посматрала је пламен.
Постоје људи који
не воле пјесму.

У свијету тоталног зла
она пјева као да је све ово
само непријатан кишни излет.

*Којим ли бојама сликаш
кишу, кишу,
ту кишу...*

И упорно отвара
сандуче за писма из
кога излијећу
шарене птице...

пјесма незнаној дивљакуши

Дубоко забринут цвијет
стрепи за сунцем на ивици
понора.
Ипак, стоји
упоран и чврст.
Диваљ.
И лудо пуст окреће
главу од воде,
црвеном бојом
пркоси сунцу.
Јеретик међу цвијећем,
сањар међ камењем
и са плавом беретком неба.

А када добио је своје мјесто
у њеној коси,
бијаше налик морнару
што ношен таласима
моли бога мора
тијело његово да преда
на пијесак пред ноге
незнане му дивљакуше.

Јер
И цвијет и човјек
знају да чекање јесте
читава вјечност што
купити се не може ријечима,
већ на неком заборављеном
острву расту тихо под сунцем
својим дјелима...

коначно, све ме стигло по некој правди

Клипан који по градским трговима,
лелујавим мостовима
разноси летке о лудим бајкама
отргао ми неспремној кошару смијеха из
строге руке.

Узалуд сам викала за њим.

И ето ме сада са пензионерима,
гдје гурам се за фотељу док чекам
вијести о његовом осмијеху.

Дозволи само један тренутак,
најмилији, ти случајни пролазнице,
и доказаћу ти вјечност,
тај блесави богова трик!

И не, никакве тјелесне руке
задржати нису могле
ону птицу што ти послах са длана
у госте.

Добро се загледај у њен кљун и
причај јој бајку о пјесничкој срећи.
Ја стојим и чекаћу овдје умирујући
своје ципеле, те шарене псе трагаче,
јер све ме стигло по некој правди.

Тренутно ослушкујем
најновије вијести са олисталих грана.
Блиједа од треме, скоро ишчезла и
слична вјетровима.
Нестајем.
И као да ће иза мене остати
само шешир.

Птице, без задиркивања, молим!

дјевојка са сребрним табанима

Зора, стидљиво дјевојче,
пројури низ степениште.
Видио сам њене
сребрне табане.

Сада желим да их кријем
и од галеба,
и од мора,
и морнара оних што
сладуњаво на рум базде и
весело псују лаке жене
из луке.

Тек када лептир постане
моја зора-дјевојка,
отворићу руке,
нека одлети слободна
на прво маслиново дрво.

Можда тако измирим
питомо небо и
немирно море,
укротим вале
вране јој косе.

када се човјек озлиједи

Неки пут се нешто чудно
у свемиру догоди и
ето, мали човјек се озлиједи.
Заборави на подерано кољено.

Када се млади човјек озлиједи,
његова вилица у снази доброг коња
почне да трепери
ко љутита некаква планета,
горда у својој далекој тишини.

Ако ли се зрео човјек повриједи,
гле, ко да се игра,
чучне и само ћути, ћути, ћути,
не проговара.
Из ината!

А када се стари човјек озлиједи,
далеке планине у Русији
добију очи и проплачу.
Сунце има тада да ћути...
И тачка.